

AK-29

Zvláštní příloha 25. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování dvacáté páté

němž nakonec poznal svého příležitostného známého z rulety, kterak pobízí ony dvě dámy, patrně prostitutky, aby toho šmejda, patrně jeho, Filoktije Myronoviče, okamžitě vyhodily ven z pokoje. Na to mu ale Sissi odpověděla, „zavři už konečně tu svoji hubu debile. Jsi normální? Vyhazovat polomrtvého chlapa. Ještě cekneš a narvu ti do tvý huby ty kalhotky. Jasný.“ Ale to už se podařilo Filoktiji posadit a začal se horečnatě omlouvat za přerušení večírku a že už raději půjde. Mária to velmi potěšilo a nabídl mu, že pokud vypadne co nejrychleji a zapomene na to, co tady viděl, dostane větší finanční obnos a najednou mu bylo jasné, že pokud to ten divný vousáč přijme, bude mu platit až do konce života a Filoktij se při zmínce o penězích nejprve zachvěl radostí, prachy, prachy, to je ono, to potřebuji, protože se z těch podělaných sraček nikdy nedostanu, ani kdybych denně napsal třeba tisíc stránek, nikdy, nikdy a potom ale vnitřně téměř úplně zkameněl a uvědomil si, že pokud si teď ty peníze vezme, tak do konce života už nenapíše jedinou kloudnou větu. Začal se tedy neohrabaně zvedat, jednou málem upadl, ale naštěstí ho Angela zachytila. Potom chvíli, již ve stoje jen tak vrávorál a potom jim poděkoval za pomoc a s mírnou úklonou se vypotácel na chodbu. Mária zařvala na Sissi. „Kurva, dělej, vytáhni nějaký prachy z nočního stolku a běž to tomu chlapovi dát. Rychle.“ A tak ještě na chodbě ucítil Filoktej Myronovič závan levandulové vůně a dále ucítil jak mu nějaké prsatá blondýna vrazila do ruky velikou hrst velkých, zmuchlaných bankovek. Děvka se rozpačitě pousmála a řekla, „promiňte, ale musím to udělat“, a než se vzpamatoval byla zase pryč. S vypětím posledních sil se dopotácel do svého pokoje a jeho cesta byla snadno vystopovatelná, neboť byla označena stopami v podobě tu a tam upadlých pět seti eurových bankovek. Již u sebe v pokoji, když dopadl plnou váhou do křesla, které málem nevydrželo tím náhlý nápor, drže v rukou zmuchlané bankovky si řekl, že to asi nakonec bylo peklo, které ho ale nepochopitelně opět vyvrhlo zpět na zem, aby trpěl ještě více a věděl, že jediná cesta, jak uniknout tomu prokletí je zbavit se těch barevných papírků a to pokud možno co nejrychleji a tak otevřel okno a z třetího patra se těsně po půlnoci začaly snášet stovky bankovek vysoké nominální hodnoty, které po dopadu před vchod způsobily nemalé pozdvižení nejenom mezi personálem, ale i mezi návštěvníky hotelu. Filoktej Myronovič se zastlal do peřin a zavřel oči. My, jakožto špatně vyložené fyzikální body, se vtělíme pomalu do mysli génia a necháme si zdát jeho sen, kde hlavní roli sehraje slovo já a kde Mader seděl na posteli, nespál, ale s napětím, stejně jako Naphta a Lukáček, poslouchal, zda se ten libý hlásek ozve ještě jednou. A opravdu, po schodech se do patra vyplazila slova čtrnáctileté nepolíbené neteřinky. A že prý – „strýčku, kde jsi?“ „Už běžím,“ ozval se Lukáček a patrem se rozlehly troje spěchající kroky a nejedno pošťouchnutí loktem.

Před Lucií se zjevila podivná směs nahých kolen a napražených rukou, kde lascivní úsměv následoval hned za tím opatrovnickým, aby se slil do úsměvu kolektivně perverzního, kdy Naphta převzal pro tu chvíli vládu nad třemi těly a políbil Lucii na líčko, aby ta se pokusila potlačit odpor, který se jí rozlil celým tělem.

Slovo strýčku následované otazníkem posadilo Lucii na židly k jídelnímu stolu a mužské